

Arrest

nr. 130 300 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 22 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Beide bestreden beslissingen werden op 27 mei 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. CAERELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 maart 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Op 5 april 2011 maakte verweerder de asielaanvraag over aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 2 mei 2013 weigerde het CGVS de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 16 mei 2013 kreeg verzoeker het bevel het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 110 865 van 27 september 2013 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en verwierp hierbij het beroep van verzoeker.

Bij beslissing van 3 oktober 2013 verleende verweerder aan verzoeker een uitstel om het grondgebied te verlaten tot en met 13 oktober 2013.

Op 18 november 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 14 april 2014 verklaarde verweerder de voormelde aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op diezelfde dag kreeg verzoeker het bevel het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13), alsook een inreisverbod voor de duur van 3 jaar (bijlage 13*sexies*). Tegen deze beslissingen diende verzoeker eveneens een beroep in bij de Raad.

Op 22 mei 2014 trok verweerder de onontvankelijkheidsverklaring van 14 april 2014 volgend op de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Op 22 mei 2014 verklaarde verweerder de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet andermaal onontvankelijk.

Dit betreft thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2013 werd ingediend en op 03.12.2013 en 01.04.2014 werd aangevuld, door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Hij beroept zich op artikel 3 EVRM. Hij toont evenwel niet aan dat hij bij terugkeer naar Pakistan het risico loopt op een onmenselijke behandeling, noch toont hij aan dat hij dat hij geen enkele connectie meer met dit land heeft. Hij stelt dat hij als Ahmadiyya geconfronteerd wordt met problemen op religieus, sociaal en politiek vlak die een grote impact hebben op zijn leven. Hij zou als Ahmadiyya niet mogen studeren, werken of zijn geloof beleven zonder angst voor vervolging. We merken echter op dat hij tijdens zijn asielprocedure de kans heeft gekregen om zijn angst voor terugkeer aannemelijk te maken. Deze procedure werd evenwel in zijn nadeel afgesloten op 01.10.2013. Van de vijftien bijlagen die hij bij de aanvulling op onderhavig verzoek voegt, hebben er veertien betrekking op zijn gestelde problemen.

Aangezien deze alle betrekking hebben op de periode voor de afsluiting van zijn asielprocedure aanvaarden wij zijn gestelde angst voor vervolging niet als een buitengewone omstandigheid. Voor wat betreft zijn verwijzing naar een artikel over de Socialistische Partij in bijlage 11 merken we op dat dit slechts een artikel over een beleidsintentie betreft en betrokkene op geen enkele wijze kan vrijstellen van zijn verplichting om de verblijfsmachtiging aan te vragen in zijn land van herkomst. De elementen van integratie (dat betrokkene sinds 2011 in België verblijft, een integratiecursus heeft gevolgd, Nederlands heeft geleerd, actief is in een liefdadigheidsorganisatie, sociale bindingen heeft, werkbereid is en ook al gewerkt heeft, aanbevelingsbrieven en integratiebewijzen voorlegt, geen beroep heeft gedaan op het OCMW maar financiële steun krijgt van zijn vaste vriendin en zijn broer) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Op 22 mei 2014 kreeg verzoeker andermaal het bevel het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13). Dit betreft thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten voor 13.10.2013, hem betekend op 03.10.2013.”

Op 22 mei 2014 kreeg verzoeker eveneens een inreisverbod opgelegd voor de duur van 3 jaar (bijlage 13sexies).

2. Over de rechtspleging/ ontvankelijkheid

Verweerder werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 mei 2014 wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift om de beslissing van 22 mei 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Hij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat hij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten

noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835 en RvV (AV) 23 oktober 2013, nr. 112.576).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoeker vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu is de Raad van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoeker legaal op het grondgebied zou verblijven en in het bezit zou moeten worden gesteld van een al dan niet tijdelijke verblijfstitel. Evenmin is het bestreden bevel een vervolgbeslissing van de eerste bestreden beslissing. Het bestuur gaf verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van het bevel, met name omdat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig paspoort of visum. Het enkele feit dat de twee bestreden beslissingen op dezelfde dag zijn genomen, is niet voldoende op de samenhang tussen de twee bestreden beslissingen aan te tonen.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede bestreden beslissing en gelet op het feit dat verzoeker enkel middelen lijkt te ontwikkelen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, waardoor het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, hoe dan ook niet ontvankelijk is om reden dat er geen middelen worden uiteengezet, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

Het beroep is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, m.n. het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 mei 2014.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt aanvaard.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Doordat: verweerder het verzoek tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde onder de motivering dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid zou aantonen. Hierbij wordt gemotiveerd dat verzoeker tijdens zijn asielprocedure de kans heeft gekregen om zijn angst voor terugkeer aannemelijk te maken.

Dat een louter verwijzing naar zijn asielprocedure geen degelijk gemotiveerde beslissing vormt.

Terwijl verzoeker wel degelijk motiveerde dat artikel 3 EVRM zou worden geschonden indien hij terug zou worden gezonden naar Pakistan, in het bijzonder door zijn etnische achtergrond als Ahmadi.

Zodat de beslissing houdende ontvankelijkheid foutief gemotiveerd werd en hervormd dient te worden.

Verzoeker haalde in zijn gedinginleidende verzoekschrift aan dat hij Pakistan ontvluchtte omdat hij onderhevig was aan een inhumane en vernederende behandeling, reden waarom hij zijn aanvraag tot regularisatie in België deed. Verzoeker vervolgde dat het voor hem thans onmogelijk is om in Pakistan zijn aanvraag te doen aangezien dit een procedure is die aan geen enkele termijn is onderworpen en minstens enkele maanden in beslag neemt. Bovendien is hij als Ahmadi onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

Verzoeker verduidelijkt dit in zijn aanvullend schrijven d.d. 01.04.2014, per aangetekende post toegezonden aan de Dienst Vreemdelingen zaken op zelfde dag.

Dit schrijven is evenwel belangrijk daar het verwijst naar het risico op onmenselijke behandeling in Pakistan.

Dat deze onmenselijke behandeling, met name het ontbreken van enige politieke, sociale en religieuze rechten wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn.

Dat verwerende partij motiveert dat:

“Hij beroept zich op artikel 3 EVRM. Hij toont evenwel niet aan dat hij bij terugkeer naar Pakistan het risico loopt op een onmenselijke behandeling, noch toont hij aan dat hij geen enkele connectie meer met dit land heeft. Hij stelt dat hij als Ahmadiyya geconfronteerd wordt met problemen op religieus, sociaal en politiek vlak die een grote impact hebben op zijn leven. Hij zou als Ahmadiyya niet mogen studeren, werken of zijn geloof beleven zonder zijn angst voor terugkeer aannemelijk te maken. Deze procedure werd evenwel in zijn nadeel afgesloten op 01.10.2013. Van de vijftien bijlagen die hij in bijlage voegt, hebben er veertien betrekking op zijn gestelde problemen. Aangezien deze alle betrekking hebben op de periode voor afsluiting van zijn asielpcedure aanvaardde hij zijn gestelde angst voor vervolging niet als een buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft zijn verwijzing naar een artikel over de Socialistische Partij in bijlage 11 merken we op dat dit slechts een artikel over een beleidsintentie betreft en betrokkene op geen enkele wijze kan vrijstellen van zijn verplichting om een verblijfsmachtiging aan te vragen in zijn land van herkomst”.

Dat deze motivatie ontoereikend is.

Dat uit de voorgelegde nieuwe elementen blijkt dat verzoeker wel degelijk aantoonde een gegronde vrees tot vervolging te hebben bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dat door deze elementen (14 stukken) niet te gronde te ontmoeten – verwerende partij haar motiveringsplicht schendt.

Zo oordeelde de Raad van State reeds eerder dat de materiële motiveringsplicht wordt geschonden wanneer een aanvraag 9bis onontvankelijk wordt verklaard op grond van het feit dat betrokkene haar vrees ingeval van terugkeer niet zou hebben bewezen en waarbij de motivering van het CGVS zonder meer wordt overgenomen, terwijl de betrokkene aan zijn aanvraag 9bis verschillende documenten en rapporten had toegevoegd om de aanvraag te steunen (RvSt 15 juni 0006, nr. 160.153, T.Vreemd. 2007, afl., 109).

Zo wordt artikel 3 EVRM geschonden wanneer de aanvraag 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard om de enkele reden dat de CGVS de asielaanvraag van de betrokkene had verworpen (RvV 30 april 2008, nr. 10.839).

Daarbij dient bijkomend opgemerkt dat de buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet mogen verward worden met de argumenten om een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Het louter stellen dat ‘de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken’ is evenmin een gemotiveerde beslissing. Nergens wordt de argumentatie van verzoeker te gronde ontmoet.

Er is sprake van schending van de motiveringsplicht wanneer verwerende partij geen rekening houdt met elementen die in de aanvraag 9bis worden gedaan inzake de situatie van het land van herkomst, zelfs indien dit element niet uitgebreid besproken werd.

In het schrijven d.d. 01.04.2014 met bijlagen (onder meer brief 19.03.2014) werd in detail ingegaan op religie, politieke rechten, sociaal, ... Geen van deze elementen werd ten gronde ontmoet.

Derhalve is onderhavig middel gegrond.”

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aangehaalde elementen volgens verweerder geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of

consulaire post in het buitenland. Verweerder gaat uitgebreid in op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en op de bijlagen die verzoeker in zijn aanvulling van 1 april 2014 heeft gevoegd die het risico op een onmenselijke behandeling moeten aantonen. Verder verduidelijkt verweerder waarom de elementen van integratie enkel in de fase ten gronde worden behandeld.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aanvaard.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris/minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007).

Verzoeker voert aan dat het louter verwijzen naar de uitkomst van zijn asielpcedure geen degelijk gemotiveerde beslissing inhoudt. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State om deze stelling te onderbouwen. Verzoeker stipt aan dat de terugkeer naar Pakistan teneinde daar zijn aanvraag in te dienen, minstens enkele maanden in beslag neemt en hij als Ahmadi aan onmenselijke en vernederende behandelingen zal worden onderworpen. Het feit dat hij geen politieke, sociale en religieuze rechten heeft bij terugkeer naar Pakistan, maken wel degelijk buitengewone omstandigheden uit, die bovendien volgens hem ook een gegronde vrees voor vervolging aantonen.

Verder meent verzoeker dat verweerder zich zou beperkt hebben tot de stelling dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verweerder zou de elementen aangehaald in de bijlagen omtrent religie, politieke rechten en sociale situatie niet ten gronde "ontmoet" hebben.

De Raad stelt vast dat verweerder zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de uitkomst van de asielpcedure, maar wel degelijk de bijlagen die verzoeker bij schrijven van 1 april 2014 aan verweerder heeft overgemaakt, bespreekt. Dit neemt niet weg dat verweerder de gevoegde bijlagen wel kan beoordelen in het licht van de bevindingen in de asielpcedure en redelijkerwijs kan vaststellen dat 14 van de 15 bijlagen betrekking hebben op een periode die dateert van voor het afsluiten van de asielpcedure. De Raad stelt vast dat de door hem gevoegde bijlagen verder ingaan op de algemene religieuze, sociale en politieke problematiek van de Ahmadi's zoals verzoeker ook in het kader van zijn asielpcedure heeft uiteengezet. Bijgevolg is het niet onredelijk van verweerder naar die asielpcedure te verwijzen en vast te stellen dat het enige stuk dat geen betrekking heeft op die algemene problematiek van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan, het stuk van de parti socialiste betreft waarin een regularisatie wordt beoogd van vreemdelingen die drie jaar in ons land verblijven, hetgeen verweerder terecht en op redelijke wijze niet als een buitengewone omstandigheid kwalificeert daar dit geenszins aantoon dat het bijzonder moeilijk is de aanvraag om verblijfsmachtiging in het herkomstland in te dienen.

In het kader van de behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet is verweerder er niet toe gehouden om de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging opnieuw te doen. In deze staat het vrij aan verzoeker een eventueel nieuw verzoek tot

internationale bescherming in te dienen, indien hij alsnog de gegrondheid van zijn vrees op basis van nieuwe gegevens wenst hard te maken, zoals het verzoekschrift soms laat uitschijnen. Hierbij weze het wel aangestipt dat zowel het CGVS als de Raad in het kader van respectievelijk de beslissing en het arrest, oog hebben voor de precare situatie van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan en erkennen dat deze kunnen te maken krijgen met discriminatie, bedreigingen en geweld. Echter de Raad bevestigde, hierbij ondersteund door de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Y en Z (HvJ Bondsrepubliek Duitsland v. Y en Z, 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11), dat het Ahmadi zijn of de algemene situatie van deze religieuze groepering op zich niet voldoende is om van een gegronde vrees voor vervolging te spreken. Naar analogie kan in redelijkheid door verweerder worden aangenomen dat de algemene discriminatoire situatie van Ahmadi's op zich, zoals verzoeker in 14 van diens 15 bijlagen wenst aan te tonen, niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd, die verhindert dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in Pakistan bij de Belgische bevoegde dienst wordt ingediend.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, weze vooreerst aangestipt dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bijkomend is de situatie *in casu* eveneens verschillend van die in het aangehaalde arrest waar de Raad gevoelig was voor het feit dat de asielaanvraag niet was verworpen om redenen van geloofwaardigheid maar omdat de problematiek niet kon gekoppeld worden aan de vervolgingsgronden voorzien in het Vluchtelingenverdrag en er niet echt een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM had plaats gevonden. De specifieke problemen van verzoeker werden *in casu* in het kader van diens asielprocedure zowel door het CGVS als door de Raad wel ongeloofwaardig bevonden en in deze werd wel reeds een onderzoek gedaan naar een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM, door het onderzoek in het kader van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet, dat voor het overgrote deel overlapt met een onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst eveneens naar een arrest van de Raad van State, maar de Raad moet vaststellen dat hij dit arrest niet op dienstige wijze aanvoert, daar de rechtsvraag in dit arrest (RvS 15 juni 2006, nr. 160.153) een geheel andere draagwijdte had. De verzoekende partij was in die zaak van oordeel dat daar zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had ingediend tijdens haar legaal verblijf, zij per definitie een ontvankelijke aanvraag had ingediend en de bevoegdheid van de Belgische consulaire post in haar herkomstland niet langer gerechtvaardigd was. Deze kwestie is *in casu* niet aan de orde.

De Raad kan verzoeker evenmin volgen waar hij stelt dat verweerder zich zou beperkt hebben tot de loutere stelling dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Verweerder bespreekt wel degelijk die verschillende aangehaalde elementen en de verschillende bijlagen in de aanvulling, zoals uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder zou zijn uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, of die incorrect heeft beoordeeld of op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder zijn verplichting om de beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding niet is nagekomen (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Noch maakt hij aannemelijk dat de bestreden beslissing niet steunt op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Verzoeker licht in zijn eerste middel niet toe op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van verdediging.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Doordat: verweerder reeds een beslissing nam op 14.04.2014, beslissing waartegen een annulatie en schorsingsberoep werd ingesteld, en in de bestreden beslissing niet aanduidt welk gevolg zij nog geeft aan de eerst genomen beslissing.

Terwijl verzoeker op heden geconfronteerd wordt met twee onderscheiden beslissingen.

Zodat de beslissing houdende ontvankelijkheid foutief gemotiveerd werd en hervormd dient te worden. Op 18.11.2013 deed verzoeker een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet).

Op 14.04.2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Op zelfde datum neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Op zelfde datum neemt de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens een beslissing tot opleggen van een inreisverbod voor de periode van 3 jaar. Deze beslissingen werden alle ter kennis gebracht op 17.04.2014.

Bij gemotiveerd verzoekschrift d.d. 08.05.2014 werd een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring met bijhorende gedocumenteerd stukkenbundel aanhangig gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Onder meer werd geargumenteed dat verwerende partij ten onrechte tot de beslissing kwam dat verzoeker niet voldoende zou hebben gemotiveerd dat een terugkeer naar Pakistan een risico op onmenselijke behandeling zou inhouden. Verzoeker had immers in een aanvullend schrijven d.d. 01.04.2014 erop gewezen dat door zijn etnische achtergrond als Ahmadi hij zijn geloof, werk, politieke rechten niet kan beleven zonder vrees op vervolging. Verzoeker staafde zijn verweer met de nodige stukken. Dit beroep werd nog niet te gronde behandeld.

Bij beslissing d.d. 22.05.2014 mocht verzoeker een tweede beslissing ontvangen zonder dat daarbij werd verwezen naar de reeds eerder genomen beslissing.

Evenmin werd enige verwijzing gemaakt naar wat de procedure gevolgen zijn op het hangende beroep. Mag verzoeker uit de beslissing afleiden dat zijn eerste beroep gegrond werd verklaard? Of is er sprake van een administratieve vergissing en dient onderhavig bestreden beslissing zonder voorwerp / belang worden verklaard? In elk geval is er sprake van onduidelijkheid zodat de beginselen van behoorlijk bestuur en inzonder de motiveringsplicht werd geschonden. Het tweede middel dient dan ook gegrond verklaard te worden.

Uit de uiteenzetting supra blijkt een verkeerde beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken, terwijl de aanvraag tot regularisatie wel degelijk ontvankelijk diende verklaard te worden.”

Verzoeker stoort zich aan het feit dat in de huidige bestreden beslissing niet wordt verwezen naar de reeds eerder genomen ingetrokken beslissing van 14 april 2014 waarbij dezelfde aanvraag om machtiging tot verblijf eveneens onontvankelijk werd verklaard, noch dat enige verwijzing wordt gemaakt naar wat de procedurele gevolgen zijn van het hangende beroep. Hij meent dat hierdoor de motiveringsplicht werd geschonden.

Zoals blijkt uit het administratief dossier werd zowel aan de burgemeester als aan de advocaat van verzoeker duidelijk gecommuniceerd dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 14 april 2014 werd ingetrokken. Van enige onduidelijkheid hieromtrent is dan ook geen sprake.

De intrekking van een administratieve rechtshandeling is de uitdrukkelijke of impliciete rechtshandeling waarbij de administratieve overheid haar eigen administratieve rechtshandeling *ab initio* teniet doet, waardoor ze wordt geacht nooit te hebben bestaan.

Bijgevolg was verweerder er geenszins toe gehouden om in zijn bestreden beslissing na de intrekking nog te verwijzen naar de eerdere beslissing die moet worden geacht nooit te hebben bestaan. Noch moest verweerder motiveren wat de procedurele gevolgen zijn van een hangend beroep tegen een onbestaande rechtshandeling. Het komt niet aan de Raad toe te speculeren waarom verweerder is overgegaan tot de intrekking van de beslissing van 14 april 2014, maar zelfs indien een volgens verweerder potentieel gegrond middel aanleiding gaf tot de intrekking, dan nog verwacht verzoeker een intrekking door verweerder met een arrest van de Raad waarin een middel gegrond wordt verklaard, *quod non in casu*.

Evenmin kan een intrekking van de beslissing van 14 april 2014 gevolgen hebben voor een beroep tegen een andersluidende nieuwe bestreden beslissing van 22 mei 2014, zodat de Raad niet kan inzien waarom het huidige beroep zonder voorwerp of belang zou moeten worden verklaard.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

In dit tweede middel licht verzoeker niet toe op welke wijze de eerste bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de rechten van de verdediging of de zorgvuldigheidsplicht schendt, zodat deze onderdelen van het tweede middel niet op ontvankelijke wijze zijn aangevoerd.

Het tweede middel is deel onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

Het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 mei 2014 is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU